

Heti biztató üzenetek 8. Az imádságról 4. A bűnvallás

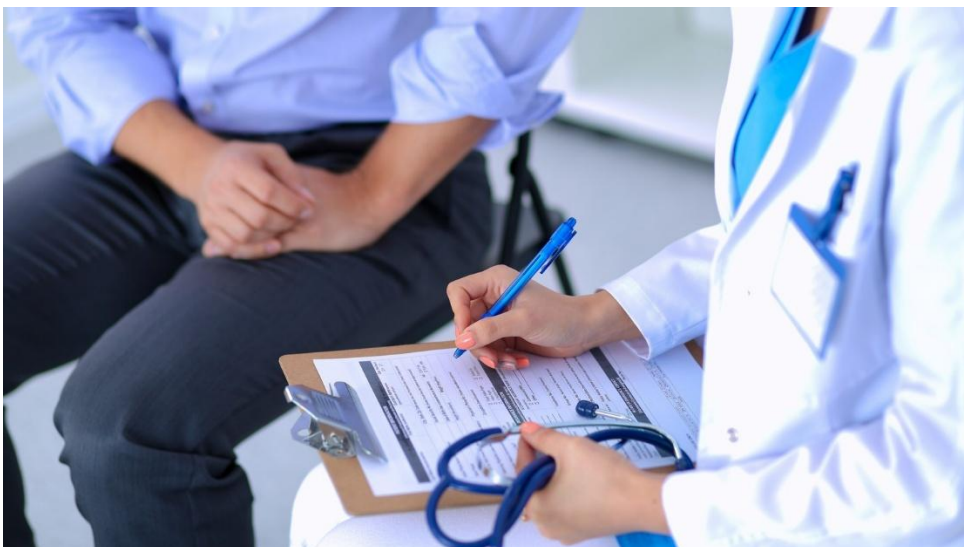
„Megvallottam neked vétkeket, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.” Zsoltárok 32,5

Szentírási szakaszokat tanulmányozva az ember boldog szívvel ismeri fel Isten szeretetét, azt a jószágot, amellyel körülöleli a szenvedő embervilágot, s benne az egyes embert, akinek nemcsak személyével bajaival, hanem még a hajszálaival is tisztában van. Nálam is jobban tudja, mivel küzdök és mi a bajom és mi az értékem és örömöm és áldásom és tehetségem és tényleg mindent, de mindent.

Ugyanakkor undorral vegyes megvetéssel fordul el a bűntől, szentsége, jelenléte a bűnnel teljességgel összeegyeztethetetlen. Amikor az aranyborjút körül táncolva a szövetség népe elveszti szent jellegét és bemocskolódik Isten előtt, akkor azt is felveti, hogy nem tart tovább népével személyesen, csupán angyala által képviselve magát, mert szentsége megsemmisítené tisztátalan népét.

Fontos kihangsúlyozni, hogy nem csupán a papi törzstől várja el a szentséget, hiszen az élet istentiszteletét az egész gyülekezet végzi (ahogyan mi magunk is napjainkban), azaz már az ószövetségi mindennapoktól sem idegen az egyetemes papság szemlélete.

A bűnt elveti, megveti, bennünket szeret. Talán ezért nagyon nehéz Istennek beszélni a bűneinkről. Tudjuk, hogy bántjuk vele, tudjuk, hogy rossz neki, nekünk is nagyon kellemetlen. Meg az orvos előtt is nagyon kellemetlen levetkőzni és megmutatni, hogy ott van és piros és felhólyagzott és nedv szivárog belőle és bűdös és undorító. De muszáj megmutatni, mert fáj és elviselhetetlen és felszökött a lázam és egyre rosszabb és nem tudok már a dolgaimra figyelni és hibázok a munkámban és azt érzem, hogy ez már a családomnak is problémákat okozhat, talán fertőző, talán nekik is káros. Ezért bármennyire is kellemetlen, elmegyek és levetkőzőm és összeszorítom a fogam és elviselem ezt a szörnyű helyzetet.

Fura, de az orvos ilyenkor többnyire korrekt, szűk szavú. Kesztyűt húz, megtisztítja a területet, és azonnali megkönnyebbülést érzek. Ő maga pedig tiszta marad. Köpenye sem lesz foltos. Ellát jótanácsokkal, utamra bocsát és visszarendel. Persze a gyógyulást követően talán már vissza sem megyek. Többször nem találkozunk. Kivéve, ha kiújul vagy új fertőzés támad meg.

Talán a Vele való dinamika is így működik. Nehéz felhozni, de amint kimondom önmagamtól is undorodva, érzem, hogy tisztul. Megnyílik a kelés és a feszítő fájdalmas érzés egy éles fájdalom után megkönnyebbül és a helyén nyugalom marad. A láz is lemegy, az egész lényem megnyugszik. Szabaddá válok, végtelenül szabaddá.

Az Isten bűnvallásra nem azért biztat, hogy megalázzon, hogy ítélkezzen, hogy egy tárgyalóteremben én legyek az ocsmány vádlott, akit fejcsóválva hallgat mindenki és az ügyész kéjesen lihegve megfogalmazott vádbeszéde után már csak a keserű beismerés és a szégyen elhordozására kényszerítő ítélet marad. Mert sokunk fejében ez a kép él, vagy a lelkünkben, a traumáink mélyén az elégedetlenkedő hangok személyünket felőrlő malomköveiben.

De a valóság az, hogy Isten gyógyítani akar. El akarja távolítani életünkől mindazt, ami mérgez. Ez lehet szokás, lehet viszonyulás. Lehet a környezetedet ellened hangoló önzés éppúgy, mint a szeretetüket kivívni szándékozó önfeláldozás, melynek a vége nem elfogadás lesz, csak kimerülés, talán teljes önfeladás, önfelszámolás. Ezek szélsőségek, melyek között megannyi szín rejtőzhet. Jó tudni, hogy a kegyelmes Isten gyógyító szeretetébe zuhanhatunk bizalommal, aki nem ítél, nem bánt, nem ró fel. Viszont nem is bagatelizál, mert tükröt tart: igazságának tükrét, amelyben felfedezhetem mindazt, ami káromra van.

Megnyílni előtte a gyógyulás kezdete, nevezhetjük ezt megtérésnek is, de újra meg újra számítani kell arra, hogy majd újabb dolgokkal szembesít, ami talán a bőrünknel már mélyebben van. Ott a kapcsolatainkban, törésben, fájdalomban, haragban. Aztán ennél is mélyebben majd: uralhatatlan készletében, megváltoztathatatlan szokásokban. És Isten gyógyító keze ezt is megérintheti és akkor már a csontunkba rekedő fájdalmat is kezelheti.

Ezért van értelme a bűnvallást imaéletünk rendszerébe illeszteni. Mert gyógyít, felszabadít. Felemel. Mert helyreállítja önbecsülésemet és elveszi szégyenemet...